

DARREN SHAN

DEMONATA

Tập 5

HUNYET THỦ

BLOOD BEAST

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mục lục

1. Ông Ba Bị Chết Tiệt
2. Misery
3. Những Cơn Ác Mộng

HUYẾT THÚ

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

1. Ông Ba Bị Chết Tiệt

-> Hai bàn tay của tôi đỏ lôm nhừng máu. Tôi đang chạy qua một khu rừng. Trần truồng, nhưng tôi không quan tâm. Tôi là một con thú chứ không phải một con người. Những con thú không cần quần áo.

Cả trên lưỡi tôi cũng có máu. Hẳn là mới vừa ăn xong. Không thể nhớ đó là một con thú rừng hay một con người. Dù là gì thì tôi cũng không bận tâm mấy. Vẫn còn đói - đó mới là điều quan trọng. Cần phải tìm một thứ gì mới để nhai. Và sớm thôi.

Tôi phóng qua một thân cây đổ. Khi đáp xuống, những bàn chân trần của tôi đập lên những nhánh cây. Chúng gãy răng rắc và tôi chìm xuống một vùng bùn. Tôi vùng vẫy, tru lên. Những nhánh cây cắn vào người tôi. Tôi thoáng thấy những cặp mắt đỏ lử dử tợn nhìn lên từ lớp bùn. Chúng không phải là những nhánh cây - chúng là những hàm răng! Tôi vùng chân đá, thét lên những tiếng không thể diễn đạt bằng lời...

...bùn và những mảnh vỏ cây bắn tung khắp nơi. Tôi ngờ vực nhìn cảnh tượng lộn xộn đó, nhịp tim tôi trở lại bình thường. Tôi đã nhầm. Tôi chưa trở thành nạn nhân của một em bé quái dị với những cái mồm trong lòng bàn tay và hai quả cầu lửa ở nơi lẽ ra phải là những con mắt. Đây chỉ là một hố bùn, che phủ bởi những nhánh cây lá.

Tôi cúi kính đứng lên và chùi chân lên những bụi cỏ gần đó. Khi tôi đang dùng những cái móng để moi mấy mảnh vỏ cây ra, một giọng nói gọi: "Grubbs..."

Tôi không nhận ra ngay lập tức cái tên này. Rồi tôi chợt nhớ - đó là tên tôi. Hoặc đã từng là, cách đây lâu lắm rồi. Tôi cảnh giác nhìn lên, đánh hơi bầu không khí, nhưng tất cả những gì tôi có thể ngửi thấy là máu.

- Grubitsch...

Giọng nói thì thầm và tôi găm gù giận dữ. Tôi ghét cái tên thật của mình. Grubbs không tuyệt lắm, nhưng nó dễ nghe hơn Grubitsch. Chưa có ai từng gọi tôi như thế trừ Má và chị Gret của tôi.

- Em không thể tìm thấy chị! - Giọng nói trêu ghẹo.

Tôi găm lên với bóng tối của khu rừng, rồi lao đảo đi tới những bụi cây nơi tôi nghĩ tiếng gọi từ đó phát ra. Tôi đi xuyên qua chúng nhưng không có gì ở mé bên kia.

- Bé cái lắm rồi - Giọng đó cười to, đến từ một điểm ở sau lưng tôi.

Tôi quay lại và hấp háy mắt, nhưng không thể nhìn thấy bất cứ một ai.

- Ở đây này - Giọng nói thì thầm. Lần này nó đến từ phía bên phải của tôi.

Vẫn hấp háy mắt, tôi xích tới gần hơn, về hướng phát ra giọng nói. Cả cảm giác chuyện này không ổn, như thể nó là một cái bẫy. Nhưng tôi không thể tránh xa nó. Tôi bị thu hút bởi sự tò mò, nhưng cũng vì một điều khác nữa. Nó là giọng của một cô gái và tôi nghĩ tôi biết đó là ai.

Vừa khi tôi vòng qua một thân cây, có sự chuyển động ở mé bên trái của tôi. Tám cánh tay dài nhợt nhạt vẫy dưới ánh trăng. Hàng chục con rắn rít lên và bò quần quai. Tôi kêu lên sợ hãi và xô mạnh vào thân cây, che mắt tôi khỏi sự kinh khủng. Vài giây trôi qua nhưng không có cuộc tấn công nào cả. Tôi nhận ra những cánh tay chỉ là những nhánh của hai thân cây mọc bên cạnh. Những con rắn là những sợi dây leo, đang uốn éo trong cơn gió.

Tôi thấy muốn bệnh nhưng vẫn cố nở nụ cười yếu ớt, rồi rón rén vòng qua thân cây để tìm giọng nói đã gọi tôi.

Tôi đang ở rìa một ao nước. Tôi cau mày nhìn nó. Tôi biết khu rừng này và lẽ ra ở đây không có một cái ao nào. Nhưng dù gì thì nó cũng nằm đó, vàng trắng rậm phản chiếu trên bề mặt yên tĩnh của nó. Tôi thấy khát. Máu đã làm cho lưỡi của tôi khô khốc, để lại một mùi tanh tanh giống như đồng. Tôi khom xuống để uống nước trong ao, quỳ cả bốn chân và hạ thấp đầu xuống mặt nước như một con sói.

Tôi nhìn thấy mặt của mình trên mặt nước trong trẻo như gương soi trước khi uống. Máu khắp nơi, bám cứng vào thịt và lông của tôi. Hai mắt tôi mở lớn và chứa đầy sợ hãi. Không phải vì máu, mà vì tôi có thể nhìn thấy bóng của ai đó sau lưng.

Tôi toan quay lại, nhưng đã quá muộn. Cô gái đè mạnh đầu của tôi xuống và tôi chìm xuống nước. Nước tràn vào miệng tôi và tôi mắc nghẹn. Tôi cố vùng vẫy nhưng cô gái rất khỏe. Cô ta cứ đè tôi xuống và phổi tôi đầy ứ lên. Mùi đồng vẫn còn đó và tôi nhận ra, khi tôi chớp mắt vì một sự quẩn rũ kinh khủng, rằng cái ao thật ra là một vũng máu.

Khi thân thể của tôi rũ xuống, cô gái nắm bộ lông của tôi để kéo tôi lên và cười rít lên khi tôi hít một hơi thở vội vã.

- Em luôn luôn là một thằng hèn vô dụng, Grubitsch - Cô ta cười nhạt.

- Gret? - Tôi rên rỉ, ngẩng lên nhìn nụ cười chế nhạo của chị tôi - Em nghĩ chị đã chết rồi.

- Không - Chị tôi rầu rĩ đáp, hai mắt thu hẹp lại và mồm dài ra - Em mới chết rồi.

Tôi khóc khi gương mặt của chị tôi dần dần biến thành mặt của một con

sói. Tôi muốn bỏ chạy hay tấn công chị, nhưng chỉ có thể ngồi nhìn. Rồi khi sự biến hình hoàn tất, chị tôi há rộng mồm và tru lên. Đầu của chị phóng tới trước. Những chiếc răng nanh của chị khép chặt quanh cổ họng tôi. Chị cắn.

-> Tôi thức giấc, nghẹn ngào. Tôi muốn thét lên nhưng trong trí tưởng tượng của tôi hai hàm răng của Gret vẫn đang khóa quanh cổ họng tôi. Tôi lao vào người chị đã chết của tôi, vẫn còn nửa phần trong thế giới mơ màng. Khi cánh tay tôi không nhấc lên được, tôi dụi đôi mắt và phòng ngủ của tôi trôi trở lại trong cảnh tượng quanh tôi.

Rên rỉ nho nhỏ, tôi ngồi dậy và buông lỏng đôi chân xuống mép giường. Hai tay đưa lên ôm lấy mặt, tôi nhớ lại những phần tệ nhất của giấc mơ, rồi rùng mình và đứng lên đi vào phòng vệ sinh. Không ích gì khi cố ngủ lại vào đêm nay. Tôi biết từ những kinh nghiệm đã qua rằng những cơn ác mộng sẽ còn tệ hại hơn nếu tôi ngủ lại.

Tôi dừng lại ở cửa phòng vệ sinh, đột nhiên chắc chắn rằng lũ yêu tinh đang nấp mình trong những bóng tối. Nếu tôi mở đèn, chúng sẽ tấn công. Tôi biết điều này thật ngớ ngẩn, một thoáng gợn của cơn ác mộng, nhưng bất chấp điều đó ngón tay của tôi vẫn run rẩy giữa khoảng không gần công tắc, không chịu ấn xuống.

- Chết tiệt thật - Cuối cùng tôi thở dài, bước tới trước. Để mặc cho nỗi sợ hãi của tôi hiện hữu trong đêm nay, như trong nhiều đêm khác, tôi đi thực hiện công việc của mình trong bóng tối.

HUYẾT THÚ

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

2. Misery

-> - Dĩ nhiên là em có những cơn ác mộng, người nào mà không có?

- Mỗi đêm à?

- Không ạ.

- Hầu hết các đêm?

Một giây im lặng.

- Không.

- Nhưng nhiều đêm?

Tôi nhún vai và nhìn sang chỗ khác. Tôi đang ở trong văn phòng của ông Mauch. Misery Mauch - cố vấn nhà trường. Mỗi tuần ông tổ chức vài cuộc gặp gỡ. Trò chuyện với những học sinh đang đấu tranh với các bài tập về nhà, áp lực bạn bè, những bậc bố mẹ huênh hoang.

Thế rồi tới lượt tôi.

Misery rất khoái việc ngồi xuống để trò chuyện về mọi thứ với tôi.

Tại sao không chứ? Mọi người ở đây đều biết câu chuyện của Grubbs Grady - bố mẹ và chị gái bị giết ngay trước mặt nó...bị nhốt trong một bệnh viện tâm thần ("bị tống giam trong một cơ sở chữa bệnh vì tình trạng bối rối tạm thời", theo cách nói của Misery)...tới Carcery Vale để sống trong một

ngôi nhà cổ bị ma ám với ông chú Dervish của nó...chẳng bao lâu sau cả ông chú đó cũng mất trí... Grubbs đã đóng vai trò hộ lý suốt một năm cho tới khi ông ta hồi phục lại...vài tháng sau tới một phim trường với Dervish và người bạn Bill-E Spleen của nó...chứng kiến những cái chết bi thảm của mấy trăm người khi một trận hỏa hoạn thiêu rụi cái phim trường.

Với một tiểu sử như thế, tôi là một khúc xương to như xương khủng long đối với mọi chú cầu thuộc lĩnh vực tâm thần trong phạm vi bán kính một trăm dặm!

Misery hỏi:

- Em có muốn kể cho tôi nghe về những giấc mơ của em không, Grubitsch?

- Không.

- Em chắc chứ?

Tôi thấy buồn cười nhưng không cười. Misery là người vô hại. Việc quanh quẩn lê gót trong căn phòng nhỏ ở các nhà trường, giải quyết những rắc rối tuổi teen giống hệt nhau từ ngày này sang ngày khác, năm này sang năm khác không có chi là thú vị. Nếu tôi ở vào địa vị của ông, hẳn tôi cũng thấy ngứa ngáy chân tay với một đũa học trò lạ lùng đáng chú ý như tôi.

Misery cất tiếng sau vài giây im lặng:

- Grubitsch?

- Dạ?

- Việc kể cho tôi nghe những giấc mơ của em có thể giúp ích. Một vấn đề được chia sẻ là một vấn đề đã giảm đi phân nửa.

Tôi suýt đáp lại với câu "Đó là kiểu chia sẻ khuôn sáo nào vậy?" nhưng một lần nữa tôi kềm lại cái lưỡi của mình. Tôi sẽ phá hỏng một ngày của Misery nếu tôi bắt bẻ ông như thế. Hẳn ông sẽ bị giảm thiểu thành những giọt nước mắt.

Thay vì thế, tôi nói, cố thu ngắn buổi trao đổi lại, tôi đang bỏ lỡ giờ vật lý và tôi rất thích môn học này:

- Chúng không phải là vấn đề to tát gì đâu, thưa thầy.
- Cứ gọi tôi là William, Grubitsch.
- Xin lỗi thầy, ý em là William.

Misery cười toe toét, như thể ông vừa thực hiện được một cú đột phá.

- Những cơn ác mộng phải là một vấn đề nếu chúng không biến mất - Ông ôn tồn nhấn mạnh - Nếu em kể với tôi, có lẽ chúng ta sẽ tìm ra một cách để ngăn chúng lại.

- Em không nghĩ như thế.

Tôi đáp, gay gắt hơn ý định. Tôi không bận tâm nếu một vị cố vấn nhà trường tỏ ra chú ý tới tôi nhưng tôi không thích cái kiểu cách giống như một tay thám tử tâm lý hạng hai của ông, đang cố gắng khai thác những bí mật của tôi một cách vụng về.

Misery nói nhanh, nhận ra ông đã bước qua lằn ranh:

- Tôi không định xúc phạm em, Grubitsch.

Tôi nói dứt khoát:

- Xin nói thật lòng, thưa thầy, em không nghĩ là thầy có đủ tư cách để thảo

luận những vấn đề như thế này.

- Không, không, dĩ nhiên là không.

Misery đồng ý, nét mặt của ông trở nên buồn bã.

- Tôi không muốn vờ vịt tỏ ra là kẻ mà tôi không phải. Tôi xin lỗi nếu tôi đã tạo ra ấn tượng đó. Tôi chỉ nghĩ, nếu em có tâm trạng muốn trò chuyện, nó có thể giúp ích. Nó có thể là sự khởi đầu. Dĩ nhiên đó không phải là... Tôi không hề ảo tưởng...như em nói. Tôi không đủ tư cách để...

Ông lầm bầm rồi im lặng.

Tôi bật cười, cảm thấy có lỗi:

- Đừng suy sụp tinh thần. Chuyện không có gì to tát hết. Em chỉ không muốn nói về những giấc mơ của em với bất kỳ một ai. Không phải ngay lúc này.

Misery nuốt nước bọt, gạt mạnh đầu, rồi bảo tôi có thể đi ra. Nói với tôi rằng ông sẽ quay lại vào tuần sau nhưng sẽ không đề nghị gặp tôi. Ông sẽ cho tôi một không gian để thở. Có thể khoảng một hoặc hai tháng sau ông sẽ mời tôi lần nữa, để "tán gẫu giết thì giờ".

Tôi ngần ngừ ở cửa, không muốn bỏ lại ông trong trạng thái buồn rầu như thế - đầu ông cúi gằm xuống cuốn sổ tay và trông như thể ông đang cố kìm những tiếng sụt sịt.

- Thầy Mau...William...

Ông tò mò ngẩng lên.

- Nếu thầy muốn, lần sau thầy có thể gọi em là Grubbs.

- Grubbs?

Ông hoang mang lặp lại.

- Đó là cái tên mà các bạn gọi em.

- Ồ!

Ông nói và mặt ông sáng rõ lên như vừa trúng số.

Tôi chuồn ra ngoài, khoác lên mặt một nụ cười. Các vị cố vấn nhà trường
- trò trẻ con!

-> Giờ ăn trưa. Loch muốn biết tôi đã nói gì với Misery.

Tôi nói với nó:

- Kích thích bộ não của cậu. Bọn tớ tự hỏi nó bé tới cỡ nào.

Loch khịt mũi:

- Đừng bận tâm về kích thích bộ não của tớ. Bộ não của tớ ngon cơm
thôi. Mạnh khỏe hơn cái hạt đậu bé tí của cậu nhiều.

Charlie hỏi:

- Một bộ não thì lớn tới cỡ nào?

Mọi người nhìn nó chòng chọc.

- Ý tớ là nó có chiếm hết cả cái đầu không?

Nó bắt đầu chọc chọc vào sọ mình, tìm những chỗ mềm.

Loch nói:

- Trong trường hợp của cậu thì tớ hơi nghi ngờ đấy. Có lẽ cậu có đủ chỗ trống để chứa cả một quả bóng đá trong đó.

Cả đám cười ồ. Kể cả Charlie. Nó đã quen với việc làm trò cười cho bọn tôi. Nó không để tâm. Bọn nó luôn hơi hợt thế. Đứa nào cũng giống như Charlie Rall. Nó quá tốt bụng để tỏ ra hằn học.

Sáu đứa bọn tôi đang trú mưa ở một lối ra vào nhìn ra sân bóng đá. Trong sân, cái đám dã man thường ngày đang quần thảo với một trái bóng cũ - và với nhau - quên cả cơn mưa.

Nhóm của tôi gồm có tôi, Loch, Charlie, Frank, Leon và Mary. Loch và tôi cao hơn bất cứ đứa nào khác cỡ một cái đầu trở lên. Hai đứa tôi là một bộ đôi to con nhất trong trường, đó là cái đã thu hút chúng tôi đến với nhau ngay từ đầu. Loch là một tay đô vật. Nó muốn tôi là cộng sự với nó, vì vậy nó trở thành bạn tôi. Tôi trì hoãn suốt một thời gian dài - đấu vật thật sự không giống tí gì như cái thứ trên TV, đòi hỏi phải tính toán rất căng và chả đẹp mắt chút nào - nhưng rốt cuộc nó cũng thuyết phục được tôi thử một keo. Tôi đấu không giỏi lắm, và cũng không thật sự khoái môn này, nhưng để làm vui lòng Loch hàng tháng tôi cũng tới chơi vài trận và nằm lăn ra trên mấy tấm thảm, mồ hôi nhễ nhại.

- Tớ nghĩ Misery hấp dẫn theo cách của một người đàn ông đứng tuổi.

Mary lên tiếng trong một tràng đồng thanh những tiếng cười reo và huýt sáo đầy ngạc nhiên.

Leon thở hốt hển, vờ như đang lên cơn đau tim:

- Cậu đã kết mô-đen Maunch rồi hả?

Mary bình thản đáp:

- Không, tớ chỉ bảo ông ta hấp dẫn. Tớ cuộc là đám phụ nữ bu quanh ông ta ngoài những giờ ở nhà trường.

Những tiếng cười tắt lịm và năm đứa con trai của nhóm với testosterone đầy ứ trong người hoang mang nhìn nhau. Chúng tôi không chịu thừa nhận điều này, nhưng bọn con gái ở lứa tuổi chúng tôi biết lắm thứ về thế giới người lớn hơn so với chúng tôi. Những người trưởng thành hoạt động theo cách khác hẳn. Có thể dễ dàng nói ai là người thành công và người thất bại trong trường học. Nhưng thế giới bên ngoài thật rắc rối khó hiểu. Các vận động viên thể thao chuyên nghiệp rõ ràng là rất tuyệt, các nghệ sĩ, các ngôi sao nhạc pop, vân vân, cũng thế. Nhưng còn những gã bình thường thì sao? Điều gì khiến cho một người đàn ông bình thường trở nên hấp dẫn đối với một phụ nữ? Tôi không biết. Nhưng nếu Mauch có cái đó, sau này có thể cả bọn chúng tôi sẽ gặp rắc rối. Từ những cặp lông mày cau lại của mấy đứa kia, tôi biết bọn nó cũng suy nghĩ hết như tôi.

Trong khi bọn tôi đang cố chấp nhận một thế giới nơi Misery Mauch là một vị thần hấp dẫn về giới tính, Reni và Shannon lững thững bước tới gần, tay trong tay, cười ha hả với một câu chuyện vui riêng tư nào đó.

Mary cất tiếng:

- Chị vừa nói cho mấy cậu con trai biết ông Mauch hấp dẫn như thế nào.

- William hả? - Reni nói, trầm ngâm gật đầu - Ông ta là một gã hấp dẫn đấy.

- William?

Loch nạt nhỏ em gái.

- Ông ta bảo em gọi ông ta vậy đó.

Loch gầm gừ:

- Anh không biết là em từng đi tư vấn đó ghen.

- Anh còn chưa biết nhiều thứ về em - Reni giận dỗi đáp, rồi nhướn mày nhìn Shannon - Theo cậu thì William tẻ ngắt hay hấp dẫn?

- Cực kỳ hấp dẫn.

Shannon nghiêm túc đáp, rồi bật cười:

- Em xin lỗi! Trông mặt các anh kìa!

Leon gầm gừ khi hai đứa con gái kia cười ré lên với Shannon:

- Lũ khó ưa! Chuyện đó chả có gì buồn cười cả.

Reni phản bác, cười chảy cả nước mắt:

- Rất vui mà. Các anh thật là dễ bị chọc giận. Cứ tưởng tượng Misery là một gã hấp dẫn đi!

Nó cười thậm chí còn giòn giá hơn.

- Này - Tôi nói, rút cái khăn tay ra và trao nó cho Reni.

Reni mỉm cười thật ngọt ngào và đưa khăn chạm lên đôi má. Bốn cặp môi chu lên ngay lập tức - những tiếng huýt sáo vang lên.

Frank cất tiếng hát ông ổng:

- Grubbs và Reni ngồi dưới một gốc cây...

- Đồ chết bầm.

Tôi lăm băm và bình thản nhận lại cái khăn tay từ Reni - lại gọi thêm nhiều tiếng huýt sáo.

-> Giờ ăn trưa trôi qua nhanh như thường lệ. Có quá nhiều thứ để tán gẫu - đám bạn bè, các thầy cô, bài tập về nhà, TV, những cuốn phim, các game vi tính, âm nhạc, đấu vật, kích thích của những bộ não. Giữa chừng có Robbie McCarthy tham gia cùng bọn tôi. Nó không phải thành viên thường xuyên của nhóm nhưng gần đây nó đang tán tỉnh Mary vì thế nó phải dành thời gian cho đám còn lại chúng tôi.

Tôi rất thích vui đùa với Reni. Cái khăn tay được đặc biệt dành riêng cho nó. Khăn của chú Dervish. Tôi chỉ dùng khăn giấy, như mọi người không sống vào thời Trung cổ. Tôi đã mang theo cái khăn này suốt cả tuần nay, chờ có dịp để đưa nó cho Reni. Tỏ ra ủy mị, và vờ như đó là một trò đùa, nhưng cũng hơi nghiêm túc nữa. Một dịp để san sẻ một nụ cười và một ánh mắt ngọt ngào.

Reni biết tôi khoái nó. Và tôi nghĩ nó cũng khoái cu cậu Grubbs nhà ta. Nhưng tôi không có nhiều kinh nghiệm trong những chuyện như thế này. Lúc nào tôi cũng có cơ may đọc sai những dấu hiệu. Tôi không hề biết chắc cho tới khi nào tôi có đủ can đảm vòng tay quanh người nó và cố thử một nụ hôn, nhưng tôi nghĩ lợi thế thuộc về tôi.

Loch tỏ ra bình thản với chuyện này. Tôi từng thấy nó sừng sộ ra sao với những đứa khác đang cố quyến rũ Reni: nó gồng lên để trông to hơn cái dáng vóc đã bự con sấn của nó và gầm gừ như một con gấu, khiến bọn kia hoảng vía chuồn mất. Nếu Reni thích bất cứ đứa nào trong số chúng, nó sẽ bảo anh nó rút lui. Nhưng gần như trong mọi lúc nó mặc cho anh nó đóng vai trò bảo bọc của ông anh lớn và thậm chí còn khuyến khích chuyện đó.

Việc có được sự chấp thuận của Loch là điều quan trọng. Nó là thằng bạn thân nhất của tôi. Bạn đừng thử hẹn hò với em gái của thằng bạn thân nhất

mà không có sự cho phép của nó. Chỉ là vì việc đó sẽ không xong.

-> Lúc giờ ăn trưa sắp kết thúc, một thằng nhóc nhỏ thó, mập mạp, có một con mắt hiếng, lê bước tới gần và một cảm giác tội lỗi như đâm vào tim tôi, mạnh hơn cả cảm giác lúc ở trong văn phòng của Misery Mauch.

Bill-E cất tiếng, mỉm cười tràn trề hy vọng:

- Chào Grubbs.

- Chào - Tôi lăm bằm.

- Ê, Bill-E! Cậu sao rồi anh bạn?

Loch kêu lên và chìa tay. Bill-E tự động đưa tay của nó ra, nhưng Loch giật tay lại, đặt ngón cái lên mũi nó, thè lưỡi ra và ngo ngoậy mấy ngón tay:

- Thằng ngố!

Bill-E đỏ mặt nhưng cố nở nụ cười gượng gạo và ngượng ngùng hạ bàn tay của nó xuống.

- Người lớn lăm đấy!

Reni lạnh lùng nói, đảo mắt nhìn ông anh của nó.

- Cu cậu tí hon không phiền đâu, phải không Spleen?

Loch cười như nắc nẻ, dùng một thể khóa của môn vật kẹp chặt đầu của Bill-E.

- Không.

Bill-E đáp, giọng nghẹn lại. Loch thả Bill-E ra và xoa tóc nó. Bill-E vẫn mỉm cười nhưng nụ cười rất căng thẳng và mặt nó đỏ bừng lên.

- Cậu khỏe không, Grubbs?

- Không tệ. Còn cậu?

- Ổn thôi.

Chúng tôi ngượng ngịu mỉm cười với nhau. Đám còn lại trong nhóm nhìn chúng tôi chòng chọc trong giây lát. Rồi câu chuyện bình thường được khôi phục lại, chỉ hai chúng tôi tách ra khỏi chúng nó.

Bill-E hỏi:

- Cuối tuần này cậu có làm gì không?

- Không có gì nhiều. Có thể là tập vài thế đấu vật với Loch.

- Ồ. Tớ đã nghĩ tới việc tới nhà cậu để xem vài cuốn phim, nếu điều đó ổn thì...

Tôi cười bứt rứt:

- Chết tiệt, cậu không cần phải hỏi. Cậu có thể ghé qua bất cứ khi nào cậu muốn. Nhà của tớ cũng không khác chi nhà của cậu.

Nụ cười của Bill-E khôi phục lại hình dáng bình thường:

- Bá cháy! Cậu có muốn xem một cuốn phim với tớ không?

- Có lẽ. Nhưng có thể tớ phải tới nhà của Loch để tập. Cậu biết đấy.

- Vâng, tớ biết.

Bill-E lặng lẽ đáp.

Chuông reo lên và mọi người lục tục quay trở lại lớp học. Hẳng trăm tiếng rên rĩ, la hét, cười đùa của đám trẻ. Bill-E quay đi theo hướng của nó. Nó không chào từ giã. Tôi quan sát nó bước đi một mình và lẻ loi giữa đám đông và cảm thấy mình thật dễ tiện xấu xa, giống như một thứ gì đó mà một con giòi sẽ bò ra khỏi đường đi của nó để tránh né.

Bill-E Spleen từng là đứa bạn thân nhất của tôi trước khi Loch Gossel xuất hiện. Hồi tôi chuyển tới đây sau cái chết của ba má tôi và thời gian nằm ở viện tâm thần, nó đã giúp tôi cảm thấy mình không lẻ loi giữa thế giới này. Nó đã giúp tôi xây dựng lại cuộc đời. Gắn bó với tôi ở trường học, cùng bầu bạn với tôi trong những bữa ăn trưa khi mọi người khác còn đang tỏ ra cảnh giác với tôi. Cùng kề vai sát cánh chiến đấu bên tôi ở phim trường Slawter - và đó không phải là trận chiến mà chúng tôi buộc phải tham gia. Đã cố giúp đỡ khi những cơn ác mộng của tôi quay trở lại sau đó không lâu, ngay cả khi tâm trí của chính nó cũng đang xáo trộn.

Tôi đã đền đáp nó ra sao? Bằng cách từ bỏ nó để kết bạn với Loch, Reni và cái nhóm nhỏ của chúng tôi. Lảng tránh nó. Trở thành một kẻ phản bội.

Việc này không đúng nhưng đó là cách mọi sự diễn ra. Khi một người bạn cũ không phù hợp với đám bạn mới của bạn, bạn tránh xa khỏi nó. Đây là luật ở nhà trường. Tôi từng gạt bỏ những người bạn khác trong quá khứ, và nhiều đứa cũng đã làm điều đó với tôi. Điều khác biệt ở đây là Bill-E là em cùng cha khác mẹ của tôi. Mặc dù nó không biết điều đó.

-> Giờ hóa học. Tôi thường thấy môn này thú vị nhưng chiều nay tôi không thể tập trung. Tôi cứ nghĩ mãi về Bill-E. Tôi không định cắt đứt với Bill-E. Hồi đầu khi mới gặp Loch, tôi vẫn có thời gian dành cho Bill-E. Tôi chỉ thỉnh thoảng gặp Loch sau giờ học. Tôi vẫn còn la cà nhiều với Bill-E.

Điều đó dần dần thay đổi. Loch bắt đầu mời tôi tới nhà nó chơi và cũng ghé thăm nhà tôi. Thông qua Loch tôi đã kết bạn với Frank Martin, Charlie Rall và Leon Penn. Và thông qua bọn chúng, tôi đã quen biết Shannon Campbell và Mary Hayes, và, dĩ nhiên, Reni.

Reni khiến tôi quên đi Bill-E trong vài giây. Mơ mộng về mái tóc nâu vàng chấm vai của nó, hàng mi dài, đôi mắt nâu nhạt, những đường cong của nó... Ở mọi mức độ, nó không hề hoàn hảo - to con và vạm vỡ như anh trai nó, với một cái mũi nhọn - nhưng mọi người nghĩ nó là một trong những cô gái quyến rũ nhất trong trường của chúng tôi.

Tôi lắc mạnh đầu để thôi suy nghĩ về Reni và những ý nghĩ của tôi quay trở lại với Bill-E. Tất cả những người bạn mới của tôi đều đòi hỏi cao. Thật phấn khích khi được chúng chấp nhận, được tham gia vào cuộc chuyện trò của chúng, được đối đãi ngang hàng. Đã một thời gian dài kể từ khi tôi là một phần của đám đông. Tôi đã không nhận ra điều đó quan trọng đến mức nào đối với tôi hay tôi đã nhớ nó biết bao nhiêu.

Tôi muốn Bill-E cùng rong chơi với chúng tôi nhưng chỉ vì nó không thể hòa đồng được. Tôi không chắc là vì sao. Nó nhỏ tuổi hơn hầu hết chúng tôi - nó đã đi học sớm hơn một năm - nhưng Leon cũng không lớn hơn nó bao nhiêu. Nó nhỏ con, nhưng Frank cũng đâu phải một gã khổng lồ. Nó dùng những từ gốc nghịch như "Bá chấy!" nhưng những từ cảm thán ưa thích của Robbie còn tệ hại nghiêm trọng hơn thế nữa: "Triệt để!". Nó có một con mắt hiếng, nhưng Charlie có một hàm răng vẩu, Shannon có một cái nốt ruồi xấu xí trên mặt, tôi thì có vóc dáng của một gã to xác vụng về... Cả bọn chúng tôi đều hơi kỳ quặc chút chút, ở phương diện này hay phương diện khác.

Bill-E thông minh, vui tính, già chuyện hơn tôi nhiều. Nhưng nó không bao giờ tìm thấy một nơi phù hợp trong trường. Hồi mới bắt đầu đi học, tôi đã không nhận ra điều đó. Bill-E đã tỏ ra cũng giống như một đứa trẻ bình thường nhất ở xung quanh. Tôi biết nó không có nhiều bạn nhưng tôi đã chắc

rằng nó dễ hòa đồng hơn tôi.

Một thời gian sau tôi mới bắt đầu chú ý tới một số điều. Chẳng hạn như việc Bill-E không bao giờ tới nhà của bất cứ đứa bạn nào sau giờ học. Việc mọi người chế nhạo nó và nhại lại nó khi nó nói những từ như "Bá cháy!". Việc nó bị những thằng con trai như Loch Gossel bắt nạt.

Tôi không hề mù trước cách Loch đối xử với Bill-E. Lúc nào Loch cũng trêu chọc nó, như vụ giả vờ bắt tay và kẹp đầu hôm nay. Nó khác hẳn cách Loch đối xử với Charlie, Natier. Loch làm cho Bill-E lúng túng trước mặt những người khác, làm cho nó cảm thấy nhỏ bé và không được mong muốn.

Tôi thường nghĩ tới việc thách thức Loch và những đứa đã trêu ghẹo Bill-E. Nếu bất cứ đứa nào trong bọn chúng làm nó tổn thương, dứt khoát tôi sẽ đối đầu với chúng. Nhưng việc trêu chọc khó giải quyết hơn nhiều. Bạn không thể nện một đứa chỉ vì nó chế nhạo một ai đó, phải không?

Hết giờ học. Kế tiếp là giờ Anh văn. Tôi tới lớp một mình, lặng lẽ, trầm tư.

Tôi cảm thấy hổ thẹn. Lẽ ra chiều nay tôi nên tỏ ra thân thiết với Bill-E. Mời nó tới chỗ tôi. Giải phóng ngày cuối tuần để cùng chơi với nó. Xem những cuốn phim, nhai bắp răng bơ, đi tìm kho báu chôn giấu của Lord Sheftree. Như chúng tôi từng làm trước kia.

Nhưng tôi đã không làm thế. Thay vì thế tôi sẽ chịu đựng nỗi đau tội lỗi, chờ cho nó qua đi, rồi để cho mọi thứ diễn tiến như trước đó.

Tôi tệ thật, phải, nhưng đó là cách thức nó diễn ra. Misery Mauch sẽ không hiểu nếu tôi cố gắng giải thích, nhưng tôi chắc chắn bất kỳ người nào khác trong trường của tôi, hay bất kỳ trường học nào trên thế gian này, sẽ hiểu.

HUYẾT THÚ

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

3. Những Cơ Ác Mộng

-> "Dĩ nhiên là em có những cơn ác mộng, người nào mà không có?"

Tôi đã gạt phăng Misery ra với câu nói đó, nhưng nó cứ trôi theo tôi từ trường về nhà như một con chó đi lạc. Tôi sống ở mé ngoài thị trấn Carcery Vale, cách chừng hai dặm, trong một ngôi nhà cổ ba tầng đồ sộ, đầy những thứ đồ cổ và đồ trang trí linh tinh. Trước đây nó là tài sản của một bạo chúa tên là Lord Sheftree, một gã kinh khủng khoái chặt những em bé thành từng mảnh để nuôi lũ cá cộp của hắn. Nhưng hiện giờ nó thuộc về chú tôi, Dervish Grady - giàu ngang ngửa với Lord Sheftree, nhiều quyền lực hơn, nhưng không có bất kỳ thói quen xấu xa nào.

Chú Dervish đang nhóp nhép nhai bánh sandwich trong bếp khi tôi bước vào nhà.

- Một ngày ở trường vui vẻ hả?

Ông hỏi, chìa cho tôi nửa cái bánh sandwich.

- Cũng tạm tạm.

Tôi đáp, cắn một mẫu bánh. Thịt gà và lợn xông khói. Ngon tuyệt!

Trông chú Dervish đã giống với đạo tôi mới gặp ông lần đầu hơn. Gầy, cao, sói ở đỉnh đầu, tóc quanh đầu lốm đốm muối tiêu. Một bộ râu ngắn đốm bạc mà chú đã cạo sạch cách nay khoảng một năm nhưng giờ đã mọc lại. Đôi mắt xanh sắc sảo. Mặc toàn là đồ jean. Điểm khác biệt duy nhất là nét mặt

của chú tôi. Mặt của ông nhiều nếp nhăn hơn trước, và ông có vẻ mặt của một người vẫn còn đang phục hồi từ một cơn ám ảnh. Mà đúng là như vậy.

Tôi nói với ông:

- Bill-E bảo có thể nó sẽ tới chơi vào cuối tuần này.

Chú Dervish gật đầu và tiếp tục nhai bánh mì. Ông biết mọi chuyện giữa Bill-E và tôi không còn như trước nữa nhưng ông không hề nói câu nào về vụ đó. Tôi đoán là ông nghĩ rằng việc đó chẳng ích lợi gì - không có điều gì ông nói ra có thể giải quyết được tình thế. Với những người lớn, tốt nhất là nên né xa khỏi những vụ như thế này. Những người lớn thừa nhận rộng rãi rằng chúng tôi không thể giải quyết những vấn đề của họ, vì vậy tôi sẽ không bao giờ hiểu nổi vì sao nhiều người trong số họ lại nghĩ họ có thể giải quyết những vấn đề của chúng tôi.

Tôi kể cho chú nghe về buổi làm việc với Misery. Ông chỉ hơi chú ý, rồi bảo:

- Mauch là một anh chàng tốt, nhưng không thông minh lắm. Nếu anh ta trở nên tò mò nhiều quá, cứ nói cho ta biết và ta sẽ có lời can thiệp.

Tôi khịt mũi:

- Họa là tới tết Ma-rốc thì cháu mới không thể tự mình giải quyết với những gã như Misery Mauch.

Chú Dervish bật thốt, hai mí mắt giật giật:

- Chà, Grubbs, cháu đàn ông ghê nhỉ!

Tôi làu bàu:

- Chết bầm!

Chúng tôi bật cười và thanh toán nốt miếng bánh sandwich của mình.

-> "Dĩ nhiên là em có những cơn ác mộng, người nào mà không có?"

Tôi không tài nào tổng khứ cái câu đó ra khỏi đầu được! Suốt thời gian làm bài tập về nhà, trong lúc xem TV, rồi nghe đĩa nhạc và đọc loáng thoáng qua một cuốn tạp chí về đấu vật của Loch.

Mọi người đều có những cơn ác mộng, chắc vậy rồi, nhưng tôi ngờ là không có nhiều cơn ác mộng giống như những cơn ác mộng của tôi. Những giấc mơ hỗn loạn về lũ yêu tinh, những cuộc tàn sát, một vũ trụ toàn là mạng nhện và những cơn quái vật to như sao chổi. Tất cả đều dựa trên những trải nghiệm đầu đời.

Khoảng 11 giờ 30 tôi lên giường, chuyện khá bình thường đối với tôi, nhưng giấc ngủ không đến một cách dễ dàng. Và khi nó đến...

Tôi đang nằm trong phòng ngủ ở nhà - ngôi nhà đầu tiên của tôi. Máu rỉ ra từ mắt của những cầu thủ bóng đá trong những tấm áp phích dán trên các bức tường, nhưng tôi không bận tâm tới điều đó. Gret bước vào. Lưng của chị tôi bị xẻ dọc làm đôi. Gan ruột kéo lê lòng thòng sau lưng chị. Một con yêu có thân hình chó nhưng đầu lại là đầu cá sấu đang nhai bộ ruột.

Gret nói:

- Ba muốn gặp em.

Tôi hỏi:

- Em có sắp gặp rắc rối gì không?

Gret thở dài:

- Không nhiều bằng chị.

Xuống hành lang, tới phòng của ba má. Tôi đã đi qua cái hành lang này cả ngàn lần trong những cơn ác mộng, luôn cảm thấy sức nóng và nỗi sợ. Vài giọt nước mắt lăn xuống má tôi khi tôi đặt tay lên quả đấm cửa, theo cách chúng luôn luôn chảy. Tôi biết điều tôi sắp tìm thấy bên trong - ba má tôi, đã chết, và một gã Lord Loss xấu xa tự mãn. Tôi không muốn mở cửa, nhưng tất nhiên là tôi mở, và mọi việc diễn ra theo cách chúng đã diễn ra vào đêm đó khi thế giới của tôi lần đầu tiên sụp đổ.

Quang cảnh biến chuyển và tôi đang ở trong bệnh viện tâm thần. Hai cánh tay bị cột chặt, tru lên với những bức tường, nhìn thấy những con yêu tưởng tượng ở bất cứ nơi nào tôi ngó tới. Rồi một trong các bức tường mờ đi. Nó biến thành một hàng rào làm bằng mạng nhện. Chú Dervish đang lần mò tìm đường đi qua chúng. Chú tôi nói:

- Ta biết lũ yêu tinh có thật. Ta có thể giúp cháu.

Tôi khóc nức nở:

- Giúp cháu chạy trốn hả?

Ổng giơ lên một tấm gương và tôi thấy rằng tôi đã biến thành một người sói. Ổng gầm gừ và giơ rìu chém vào cổ tôi:

- Không. Giúp cháu chết.

Tôi đá tung chăn mền và lăn xuống khỏi giường. Tôi chạm mạnh xuống nền nhà và trườn người vài mét băng ngang phòng, trốn tránh lưỡi rìu của chú tôi. Rồi tầm nhìn rõ dần và tôi nhận ra mình đã thức. Tôi rên rỉ, cố đứng lên và xem lại chiếc đồng hồ đặt cạnh giường. Gần một giờ sáng. Xem ra đêm nay tôi sẽ chẳng ngủ được thêm giấc nào cho đúng nghĩa nữa rồi.

Cái quần đùi và áo thun của tôi đắm ướt mồ hôi. Tôi thay đồ, vào phòng tắm, vẩy nước lạnh lên mặt, rồi đi lang thang quanh tòa nhà. Tôi thường đi vòng vòng mỗi khi không ngủ được, thám hiểm những dãy hành lang và phòng ốc, cảm thấy an toàn ở nơi đây, biết rằng không gì có thể làm hại nổi tôi. Ngôi nhà này đã được những câu thần chú mạnh bảo vệ.

Lần mò qua phần cũ đã được cải tạo của tòa dinh thự, cảm thấy cái lạnh tỏa ra từ nền đá, quá lười để quay lại và mang dép. Tôi nhận ra mình đang ở trong khu nhà mới, một phần chương mắt đã được xây nối vào tòa nhà cũ khi nó không thể dùng để ở. Chú Dervish cứ nhắc tới việc phá bỏ phần mở rộng này nhưng vẫn chưa thực hiện.

Tôi quay trở lại với tòa nhà cũ đường bệ, hoa mỹ một cách thái quá và dừng chân ở tòa đại sảnh treo những bức chân dung, như tôi vẫn thường làm trong những đêm mất ngủ giống hôm nay. Mấy chục bức tranh và ảnh chụp, tất cả đều của những thành viên đã chết của gia tộc. Nhiều người vẫn còn trẻ, bị kết liễu trước tuổi trưởng thành, giống như chị Gret của tôi.

Tôi nhìn chăm chú bức ảnh của Gret một lúc thật lâu, thấy có cục gì nghẹn lại trong cổ họng, ao ước lần thứ một ngàn rằng tôi có thể nói cho chị tôi biết tôi hối tiếc thế nào khi tôi không có mặt ở đó để giúp chị trong giờ phút chị cần giúp đỡ - giờ phút chị hóa thành người sói.

Đây là lời nguyền của gia tộc. Nhiều người trong số chúng tôi biến thành người sói. Nó đã nằm trong dòng dõi huyết thống suốt nhiều thế hệ tới mức không còn ai nhớ nổi. Nó tấn công vào tuổi dậy thì. Nhiều người trong số chúng tôi bị tấn công ở lứa tuổi mười hai, mười ba...thậm chí có thể vào năm mười bảy hay mười tám tuổi...và biến dạng. Thân thể của chúng tôi đổi khác. Chúng tôi trở nên mất trí. Trở thành những con dã thú hung tàn, sống để giết chóc.

Chúng tôi không phải là những người sói giống như trong những cuốn

phim, họ thay đổi khi trăng tròn rồi sau đó khôi phục lại hình dáng bình thường. Khi sự biến dạng xảy ra, nó là vĩnh viễn. Nạn nhân có vài tháng trước khi giờ phút chung cuộc tới, trong thời gian đó cậu ta hay cô ta trở nên điên cuồng hơn đôi chút vào mỗi độ trăng tròn. Nhưng rồi cái đêm biến đổi hoàn toàn ập tới và sau đó không còn cách quay lại nữa. Ngoại trừ một cách. Cách của Lord Loss và bè lũ yêu tinh.

-> Trong thư phòng của chú Dervish. Đang chơi cờ vua một mình trên máy vi tính. Thư phòng là một căn phòng rất rộng lớn, ngay cả với tiêu chuẩn đồ sộ của tòa dinh thự. Không như các căn phòng khác trong các khu vực cũ, nó có trải thảm, các bức tường được che lại bởi những tấm da thú. Có hai cái bàn giấy to, nhiều kệ sách, một cái máy tính, laptop, máy đánh chữ. Những thanh kiếm, rìu và các loại vũ khí khác treo đầy trên các bức tường. Chú Dervish đã tháo chúng cất đi dạo ống hay bị mộng du và tấn công tôi trong giấc ngủ, nhưng giờ thì ông an toàn như một em bé nên các thứ vũ khí cũng được treo lên trở lại. Nhưng ông không bao giờ đặt lại năm cái bàn cờ mà trước kia ông từng cất ở đây, đó là lý do vì sao tôi đang chơi trên máy.

Gret đã bị nhiễm lời nguyền của gia tộc. Trong nỗ lực cứu chị tôi, Ba và Má đã có một giao ước với một tên chúa yêu gọi là Lord Loss. Vâng, đây không chỉ là một thế giới của những người sói - cả lũ yêu tinh cũng rình mò lảng vảng trong những hành lang bóng tối của đêm đen. Lũ Demonata, nếu gọi đầy đủ tên của chúng.

Lord Loss là một sinh vật khủng khiếp với lớp thịt đỏ nhợt đầy u bướu và một cái lỗ chứa toàn những răn ở nơi lẽ ra có quả tim. Lúc nào hắn cũng chảy máu từ cả ngàn vết đứt và khe nứt trên lớp da, và hắn trượt trong không trung thay vì bước đi. Hắn phát triển dựa trên nỗi đau. Ấm ảnh những con người buồn rầu, bị hành hạ, ăn sự bất hạnh của họ để sống. Không có gì hấp dẫn hắn bằng một người đang tội cùng thống khổ - có lẽ ngoại trừ một trận đấu cờ

vua thú vị.

Bàn tay tôi chậm rãi di chuyển trên con chuột, điều khiển những quân cờ trắng và đen trên màn hình. Cách nay nhiều thập kỷ, một pháp sư nhiều quyền năng trong gia tộc đã phát hiện ra niềm đam mê cờ vua của Lord Loss. Ông đã sáng lập một cuộc thi tài trong đó hai người thân thuộc của đứa trẻ bị nhiễm bệnh có thể thách thức với gã chúa yêu đấu một trận cờ. Nếu Lord Loss bị đánh bại, hắn khôi phục lại hình dáng tự nhiên của đứa trẻ và gỡ bỏ lời nguyền mãi mãi. Nhưng nếu hắn thắng...

Ba má tôi đã thua cuộc. Theo các luật chơi của Lord Loss, cả hai đều bị giết, cùng với Gret. Lẽ ra tôi cũng đã chết, nhưng tôi có khả năng khai thác những quyền năng phép thuật tiềm ẩn và đã trốn thoát được.

Nhiều tháng sau, dưới sự chăm sóc của chú Dervish, tôi đã biết được sự thật về những gì đã xảy ra, và biết Bill-E là người em trai cùng cha khác mẹ bí mật của tôi. Tôi cũng phát hiện ra rằng Bill-E đã trở thành con mồi của lời nguyền hóa sói.

Chú Dervish và tôi đã đối mặt với Lord Loss. Đó là điều gan liều, kinh khủng nhất mà tôi từng thực hiện hay hy vọng thực hiện. Tôi đã qua mặt được Lord Loss và xoay chuyển tình yêu sự bất hạnh của hắn sang chống lại hắn. Hắn không xem nhẹ điều này. Thề sẽ báo thù cả ba người chúng tôi.

Vài tháng sau, suýt chút hắn đã làm đúng lời thề đó ở một phim trường gọi là Slawter. Một bậc thầy phim kinh dị làm một cuộn phim về yêu tinh. Chú Dervish, Bill-E và tôi bị dụ vào một cái bẫy. Lord Loss thả ra một đội quân yêu tinh để tàn sát đoàn làm phim và các diễn viên. Mấy trăm người đã chết một cách kinh hoàng, nhưng chúng tôi chạy thoát.

Bill-E bị sốc dữ dội vì cuộc đụng độ với lũ yêu tinh. Với sự giúp đỡ của chú Dervish, nó đã hồi phục và quay lại với chính bản thân, khá ổn. Nhưng

hiện thời trông nó vẫn còn vẻ lo âu - nó luôn quan sát những chỗ tối để tìm kiếm bóng dáng lũ yêu tinh.

Còn tôi? Ngoài những cơn ác mộng và những đêm mất ngủ, tôi đã vượt qua nó chưa? Tôi có đang sống một cuộc đời tốt đẹp, hòa hợp với mọi thứ, đang tiến bước trong thế giới này chưa? Chà, vâng, tôi đang cố gắng. Nhưng có hai con sâu trong nôi canh của đời tôi, đang đe dọa làm đảo lộn mọi thứ.

Đầu tiên, phải vài năm nữa tôi mới biết chắc tôi có mang trong người gien hóa sói hay không. Có khả năng rất lớn rằng tôi có thể biến thành một người sói.

Nếu tôi bắt đầu biến đổi, kể như tôi tiêu tùng cuộc xèng. Lord Loss sẽ không can thiệp. Hẳn ghét chúng tôi với một niềm đam mê phi nhân tính. Không điều gì trong cả hai vũ trụ có thể xúi giục hẳn ra tay cứu giúp tôi. Chú Dervish không nói gì nhiều nhưng cả hai chúng tôi đều biết rõ kết cục: nếu tôi rơi vào tầm ảnh hưởng của vầng trăng tròn và biến dạng, một lưỡi rìu vào cổ sẽ là cách chữa trị duy nhất.

Còn về con sâu thứ hai... Chà, theo cách nào đó, nó thậm chí còn tệ hại hơn cả con đầu.

Tôi quay lại phòng tắm, đắp thêm nước lên mặt. Trong lúc chờ cho nước khô đi, tôi nhìn kỹ dòng nước đang chảy xuống lỗ cống. Nó chảy xoắn ốc khỏi cái bồn theo chiều ngược với chiều kim đồng hồ, dưới sự kiểm soát của trọng lực. Một nguồn sức mạnh trong người dâng lên theo ý muốn của tôi. Dòng nước reo lên sùng sục, rồi bắt đầu chảy xoắn ốc xuống một cách êm ái như trước, nhưng theo chiều kim đồng hồ.

Tôi quan sát trong vài giây, rồi lắc đầu và hủy bỏ câu thần chú. Dòng chảy trở lại trạng thái bình thường. Tôi quay trở về giường, buồn nản và sợ hãi, trải qua phần còn lại của đêm một cách tỉnh táo và khốn khổ bên dưới lớp chăn.

Những pháp sư rất hiếm hoi. Trong mỗi thế kỷ chỉ có từ một đến hai người xuất hiện, những con người với tiềm năng phép thuật của yêu tinh. Họ có thể biến đổi thế giới chỉ với một cái xoay cổ tay.

Có những người khác gọi là thuật sĩ. Họ có thể thực thi phép thuật khi có năng lượng yêu tinh trong bầu không khí, nhưng trong điều kiện thường ngày họ chỉ có thể thực hiện những câu thần chú thứ yếu. Hầu hết các thuật sĩ thuộc về một nhóm gọi là Các Môn Đồ - họ chiến đấu với lũ yêu tinh và cố ngăn chặn chúng bằng qua thế giới của chúng ta.

Trong chừng mực bất kỳ ai cũng biết, tôi không phải là một pháp sư mà cũng chẳng phải là một thuật sĩ. Tôi có nhiều khả năng về phép thuật hơn đa số mọi người, và đã khai thác được nó khi đối mặt với Lord Loss và lũ thuộc hạ của hắn. Nhưng tôi không phải là một phần thật sự của thế giới phép thuật.

Điều đó phù hợp với tôi. Tôi không muốn trở thành một Môn Đồ chuyên chiến đấu chống yêu tinh. Tôi muốn sống một cuộc sống bình thường. Ý nghĩ về việc chạm trán lần nữa với Lord Loss và bè lũ của hắn khiến tôi kinh hoàng. Và cũng giống như một kẻ không có phép thuật bẩm sinh, không có lý do gì để tôi phải dính dáng vào bất kỳ một trận chiến với yêu tinh nào nữa. Tôi có thể ngồi ở ngoài vòng với số còn lại của nhân loại, làm ngơ những cuộc chiến tranh nổ ra giữa các lực lượng của cái thiện và cái ác, tự do thoát khỏi lời nguyền phép thuật và những trách nhiệm mà nó mang tới.

Ít nhất đó là những gì mà chú Dervish tin tưởng. Đó là cách mà tôi thích nó diễn ra.

Nhưng có điều gì đó đã thay đổi ở Slawter. Tôi đã khám phá ra một sức mạnh bên trong bản thân tôi, và dù tôi đã che giấu nó khỏi chú Dervish, nó không hề biến mất. Phép thuật đang tìm đường thoát ra, muốn được tự do. Nó cho phép tôi đảo chiều dòng nước chảy, nhắc bóng những vật rất nặng, di chuyển các vật thể mà không cần chạm vào chúng. Tôi đã nhiều lần thức giấc

và nhận ra mình đang bay lơ lửng bên trên giường.

Tôi đã đấu tranh chống lại phép thuật này với một quyết tâm tuyệt vọng. Và trong hầu hết mọi lúc tôi đã thành công. Tôi hy vọng rằng bằng cách tập trung và đấu tranh chống lại nó từng bước một, tôi có thể tống nó ra khỏi cơ thể của tôi và trở lại bình thường.

Tôi muốn nói chuyện này với chú Dervish và xin ông một lời khuyên. Nhưng tôi e sợ. Phép thuật là cuộc đời của ông. Đầu tiên và trên hết ông là Một Môn Đồ, hiến mình cho sứ mệnh gìn giữ sự an toàn của thế giới trước lũ yêu tinh. Chú Dervish yêu tôi, nhưng tôi không ngờ vực chút nào rằng nếu ông biết về quyền năng của tôi, ông sẽ ép buộc tôi học thêm nhiều câu thần chú. Ông sẽ bảo thế giới cần tôi. Ông sẽ nói ra nói vào, giảng giải và năn nỉ. Tôi sẽ cưỡng lại, nhưng ông chú của tôi có thể cực kỳ thuyết phục khi ông đã hạ quyết tâm. Tôi chắc chắn là ông sẽ xô tôi trở lại thế giới phép thuật lần nữa...trở lại thế giới của lũ yêu tinh.

Vì thế tôi ở đây. Tôi muốn là một thiếu niên bình thường mà những mối lo âu duy nhất của nó là tuổi dậy thì, chứng mụn trứng cá và việc ghi điểm với bọn con gái, tạo ấn tượng trước đám bạn bè và trải qua lứa tuổi học đường với thân hình còn nguyên vẹn. Nhưng tôi bị buộc phải dành phần tốt nhất của mỗi ngày để nghiên ngẫm về việc hóa thành một người sói hay trở thành một phù thủy tiến bộ thật nhanh và phải chiến đấu chống lại những con yêu xấu xa, không có quả tim.

"Dĩ nhiên là em có những cơn ác mộng..."